

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СЛУКВІНА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(ЗАЯВА № 9023/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2006 року

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

Рішення у справі "Слуквіна проти України"

У справі «Слуквіна проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 27 листопада 2006 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 9023/03), поданою до Суду громадянкою цієї держави пані Розою Полікарпівною Слуквіною (далі — заявниця) 6 березня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані Зоряною Бортновською, пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.
3. 2 червня 2004 року Суд прийняв рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилася у 1936 році та проживає у місті Новгородівка Донецької області, Україна.
5. Заявниця подала позов до Новгородівського міського суду Донецької області проти шахти 1/3 «Новгородівська» — державного підприємства — щодо стягнення заборгованості по заробітній платі та інших виплатах, що належали їй померлому чоловіку.

Рішення у справі "Слуквіна проти України"

6. 28 травня 2001 року Новоградівський міський суд задовольнив позов заявниці та присудив їй 23 741,84 грн1. Рішення було передане на виконання до відділу державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції.

7. Пізніше заявниця подала позов до Новоградівського міського суду Донецької області проти відділу державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції через невиконання рішення, винесеного на її користь. 20 грудня 2001 року Новоградівський міський суд відхилив позов заявниці, не визнавши вини за виконавчою службою. Суд зазначив, що виконавча служба діяла належним чином при виконанні рішення від 28 травня 2001 року. Однак цілим рядом рішень господарського суду Донецької області виконавчій службі було заборонено продаж майна шахти через провадження у справі про банкрутство, яке було розпочато проти компанії. 14 березня 2002 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявниці.

8. У серпні 2002 року заявниця розпочала інше провадження у Новоградівському міському суді Донецької області проти відділу державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції через невиконання рішення, винесеного на її користь. 10 жовтня 2002 року Новоградівський міський суд відхилив позов заявниці з тих же підстав, що й раніше. 16 грудня 2002 року апеляційний суд Донецької області залишив у силі рішення суду першої інстанції від 10 жовтня 2002 року. 22 жовтня 2003 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявниці.

9. У лютому 2003 року шахта 1/3 «Новоградівська» була реорганізована та стала структурним підрозділом вугільно-видобувної компанії ДП «Селидіввугілля». Оскільки остання таким чином набула статусу боржника, у лютому 2004 року виконавче провадження було передано до відділу державної виконавчої служби Селидівського міського управління юстиції.

10. Рішення, винесене на користь заявниці, було виконане шляхом часткових виплат, остання з яких була здійснена 31 серпня 2004 року.

11. Заявниця подала позов до Селидівського міського суду Донецької області проти відділу державної виконавчої служби Селидівського міського управління юстиції, вимагаючи компенсації матеріальної та моральної шкоди, завданих їй через затримку у виконанні рішення, винесеного на її користь. 24 листопада 2004 року суд відхилив позов заявниці. 21 липня 2005 року апеляційний суд Донецької області залишив у силі це рішення. Заявниця подала касаційну скаргу, провадження по якій все ще триває.

ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне національне законодавство було викладене в рішенні у справі «*Сокур проти України*» (№ 29439/02, пункти 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

13. Суд зазначає, що після передачі справи на комунікацію до Уряду-відповідача заявниця подала нові вимоги, стверджуючи, що було порушено статтю 13 Конвенції, не роблячи ніяких інших уточнень.

14. На думку Суду, нова скарга не становить собою уточнення первинних скарг заявниці, поданих до Суду двома роками раніше, стосовно яких сторони надали свої коментарі. Отже, Суд не вважає доцільним розглядати це питання окремо (див. рішення по справі «*Пиряник проти України*», № 75788/01, пункт 20, від 19 квітня 2005 року).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

15. Заявниця скаржилася на тривале невиконання рішення, винесеного на її користь. Вона посилалася на пункт 1 статті 6 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу. У цих статтях зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів».

16. Уряд подав заперечення щодо статусу жертви заявниці, подібні до тих, які Суд уже відхилив (див. рішення у справі «*Шмалько проти України*», № 60750/00, пункти 30-34, рішення від 20 липня 2004 року).

Рішення у справі "Слуквіна проти України"

Уряд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з тих же підстав.

17. Суд доходить висновку, що скарга заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції стосовно затримки у виконанні рішення Новоградівського міського суду піднімає питання факту і права, визначення яких вимагає вивчення справи по суті. Він не вбачає підстав для проголошення цієї скарги неприйнятною. З тих же підстав скарга заявниці за статтею 1 Першого протоколу не може бути оголошена неприйнятною.

III. ЩОДО СУТІ

18. Уряд стверджував, що рішення, винесене на користь заявниці, було виконано повністю. Уряд далі стверджував, що відповідальність держави у цій ситуації обмежувалась організацією та належним проведенням виконавчого провадження і що тривалість виконавчого провадження була спричинена складним фінансовим станом компанії-боржника та енергетичного сектору економіки України в цілому. Уряд доводив, що виконавча служба здійснила всі необхідні дії і не може бути відповідальною за затримку. Законність виконавчих проваджень у цій справі була підтверджена національними судами. Уряд доводив, що держава не могла бути відповідальною за борги своїх підприємств і що держава щорічно перераховувала значні суми зі свого бюджету для покриття частини соціальних виплат для працівників вугільної промисловості.

19. Заявниця не погодилась.

20. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявниці, не виконувалось протягом більше ніж трьох років та трьох місяців.

21. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї заяви (див. рішення у згаданих вище справах *«Сокур проти України»*, пункти 30-37; *«Шмалько проти України»*, пункти 55-57).

22. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, що могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

23. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

25. Заявниця вимагала 2001 євро матеріальної шкоди і 6000 євро нематеріальної шкоди.

26. Уряд стверджував, що заявниця не обґрунтувала свої вимоги.

27. Суд не вбачає ніякого причинного зв'язку між визнаним порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою; тому він відхиляє цю вимогу. Однак Суд вважає, що заявниця все ж зазнала нематеріальної шкоди, і, приймаючи рішення на засадах справедливості, присуджує заявниці 800 євро.

Б. Судові витрати

28. Протягом встановленого строку заявниця не подала жодних вимог з цього приводу; тому Суд нічого їй не присуджує.

В. Пеня

29. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:

Рішення у справі "Слуквіна проти України"

- (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявниці 800 євро (вісімсот євро) як компенсацію нематеріальної шкоди, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявниці;
- (б) сума, зазначена вище, повинна бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
- (в) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявниці стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 21 грудня 2006 року, згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова